

Eloi Creus Casassas

Afrau

Premi Ibn Hazm
Ciutat de Xàtiva

bromera poesia

No dic Déu sinó abisme.

No encenguis cap espelma
amb dits de mort.

Cap cant et serà profecia.

Tenir els ulls oberts
és suficient.

cremeu els llibres.
nodriu-vos amb la cendra.

FRANCESC GARRIGA

Tot allò que no pot ser dit.
O sigui, tot.

ANNA GUAL

Dice la tarde: «¡Tengo sed de sombra!»
Dice la luna: «¡Yo, sed de luceros!»

FEDERICO GARCÍA LORCA

A la Cristina Martínez

i m'has tocat el front amb dits de boira.

MIQUEL MARTÍ I POL

Cau pluja
de les mans de l'arbre.

La terra crepita
on el somni
ha deixat una llavor.

Duc
en la cicatriu
rastres de fulles.

¿Porto l'hivern
arrapat a les ungles

o és el sabotatge
una flor amb llavis
de boira?

Tinc sobre els peus
la cendra
per apagar la flama
de la pregunta.

Respon a l'ombra
que encega el ritual.

Digues el buit
quan neixi la llavor.

Si no li creixen
ales al camí
¿com serem papallones?

Hi ha una crisàlide
a la dent del llop.

Hi ha una eruga
a l'orella de l'ocell.

Hi ha una esquerdada
a la boca del pètal.

Una metamorfosi crema
el conjur que m'habita.

Escric el mot
per ser-me medicina.

Per invocar
totes les coses
que les paraules no diuen.

Per ser-me pregunta i resposta
i no combregar amb elles
res més
que la incertesa.

que res de meu no me'n quedés
en el no-meu que jo en rebés.

JOSEP PALAU I FABRE

Hi ha un camí de magranes.

Una gruta que m'esclati a cada pas.

Uns dits de cordes
que m'encaixin als abismes.

Porto dins meu
una ombra en potència.

Un laberint que vol enlairar-se.

Una foscor que em retorni
a la flama.

Una obaga
on portar els mots del passat

i encendre'ls
com si fossin espelmes.

Un lloc on veure
el reflex de la llum.

Un no-jo
que converteixi
els meus poemes en cerimònia.

He sentit fregadís
de plomes de nit.

M'ha caigut
una pluja de cendres
a les 5:03 de la matinada.

He vist un minotaure
sucumbint a la tendresa
d'una nimfa.

A cada paret fosca
del laberint
hi he posat una flor
entre esquerdes.

Em creixen Ícars
als cabells.

Ara
naixerà de nou el sol.

En els reflexos
que m'enlairen

hauran brotat passadissos
de nous versos.

¿Qui té por del brau?

¿Qui no es reconeix a ell mateix
en el mite?

¿Qui té por del vol?

¿Qui té por de la nit?

He habitat tots els paisatges
de la meva pell.

Reconeixeràs
el color dels meus ulls
en cada ferida.

¿És millor no volar?

¿És millor no saber de la nit?

Els poemes són
únicament
una caiguda cap a l'abisme
cap a fer-se nit.